

ת"פ 5959/03/08 - מדינת ישראל נגד אמיר שיבלי, שאוכאת שיבלי

בית משפט השלום בנצרת

06 מאי 2018

ת"פ 5959-03-08 מדינת ישראל נ' שיבלי ואח'

בפני: כב' השופטת הבכירה-לילי יונג-גפר
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. אמיר שיבלי
2. שאוכאת שיבלי

החלטה

1. מטעם המבקשים הוגשה ביום 23.1.18 בקשה זו שהוכתרה במלים: "בקשה להפחתת תוספת פיגורים, החזרת כספים ששולמו ביתר, וסגירת תיק הוצל"פ".

עם זאת, ביום 25.1.18 תוקנה הבקשה באופן שצומצמה לביטול תוספת הפיגורים בלבד בעניינו של המבקש 1 בלבד.

2. בגזר דין שניתן בתיק זה ביום 29.10.09 חוייב כל אחד מן המבקשים לפצות את המתלונן, עו"ד סאמי שיבלי, בסכום של 10,000 ₪, וזאת בתוך 3 חודשים מיום מתן גזר הדין. עוד נקבע בגזר הדין כי: " הפיצוי ישולם תוך שלושה חודשים מהיום באמצעות מזכירות בית המשט, ולאחר מועד זה ישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק".

עוד הוטל על כל אחד מן המבקשים קנס בסך 5,000 ₪, לתשלום באופן שפורט בגזר הדין.

3. כאמור, נוגעת בקשה זו למבקש 1 (להלן: "המבקש") בלבד, וכל טיעוני הסניגור הנוגעים למבקש 2, אינם רלבנטיים לבקשה.

4. המבקש לא שילם במועד את מלוא סכום הפיצוי שבו חוייב, ועל כן הצטברו לחובתו תוספות פיגורים, כמפורט בתגובת המשיבה ובנספחיה, וכפי שיפורט בהמשך.

חובו של המבקש טופל עד כה באמצעות המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות (להלן: "המרכז"), ובהתאם לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות התשנ"ה - 1995 (להלן: "החוק").

5. בבקשה עותר ב"כ המבקש להפחית את סכומי תוספות הפיגורים בהם חויב המבקש עקב אי תשלום הפיצוי.

לטענתו, אין למרכז סמכות לביטול תוספות פיגורים ועל כן בית-משפט זה הוא המוסמך לדון בבקשה זו.

6. לטעונו צרף ב"כ המבקשים עותק מהסכם פשרה שהתקבל בתביעת נזיקין שהגיש נפגע העבירה נגד שני המבקשים, וממנו מבקש הוא להסיק כי המבקשים שילמו למתלון סכומים העולים על מה שנפסק במסגרת גזר הדין בתיק זה.

אומר מיד בשלב זה כי הסכם פשרה זה ופסק הדין שניתן בעקבותיו אינו רלבנטי לבקשה זו, הנוגעת אך ורק לנושא גביית סכום הפיצוי שנפסק במסגרת גזר הדין בתיק זה, ולתוספות הפיגורים שבהן חויבו המבקשים על פי חוק.

אין צורך להכביר מלים בדבר העובדה כי אין בכוחו של הסכם פשרה או פסק דין בתיק אזורי כדי לבטל קביעות מפורשות בגזר דין שניתן בתיק פלילי.

ככל שסבור המבקש, או סבורים שני המבקשים כי על המתלון להשיב להם כספים, מכוח הסכם הפשרה או פסק הדין בתיק האזורי, או מכל סיבה אחרת החיצונית לתיק זה - יפעלו במסגרת ההליך האזורי.

7. בתגובתה מיום 13.4.18, מסכימה המשיבה כי לאור האמור בסעיף 5ג' לחוק, אין למרכז סמכות להורות על ביטול תוספות פיגורים בשל חוב פיצויים שנפסקו בהליך פלילי, וכי הוא מוסמך להורות על פריסה של החוב בלבד, וממילא, נתונה הסמכות לכך בידי בית המשפט.

עם זאת, לגופו של עניין, מבקשת המשיבה לדחות את הבקשה. לטענתה, מדובר בגזר דין חלוט שלא ניתן עוד לשנותו באמצעות ביטול תוספות הפיגורים שנצברו. משלא הסדיר המבקש את חוב הפיצוי במועד כפי שנקבע בגזר הדין, ומשהליכי גבייה שהפעיל המרכז הביאו לגבייה חלקית בלבד, אין הצדקה לביטול או הפחתה של תוספות הפיגורים.

8. המשיבה מציינת כי יתרת החוב של המבקש 1 עומדת על 9,511 ₪ כולל ריבית פיגורים כחוק. עוד הבהירה כי בהתאם לחוק, תשלומים ששילם המבקש 1 לקופת בית-המשפט בגין הקנס שהוטל עליו בהליך הפלילי, נזקפו תחילה על חשבון סכום הפיצוי שנפסק, וממילא, החוב בגין הקנס שהוטל על המבקש במסגרת גזר הדין לא הועבר לגביית המרכז כלל, והוא ממשיך לצבור תוספות פיגורים.

כן מציינת המשיבה כי בקופת המרכז מצוי סכום של 3,100 ₪, פרי עיקול חשבון בנק של המבקש, שטרם הועבר לגורם אחר, עד להכרעה בבקשה. לנפגע העבירה הועבר עד כה סך של 5,000 ₪ בלבד.

9. לאחר עיון בבקשות ובתגובה הנ"ל, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

10. לעניין סמכותו של בית-משפט זה - סעיף 5 לחוק קובע כי למרכז לגביית קנסות סמכות לפטור חייב, לפי בקשתו, מתשלום תוספת פיגורים, כולה או חלקה, שהיתוספה על פי דין לחוב, בהתקיים סיבות סבירות לאי תשלום החוב במועדו, או נסיבות אישיות מיוחדות המצדיקות פטור כאמור. יחד עם זאת, סעיף זה מחריג הסעיף מרשימת החובות לגביהם מוסמך מרכז הגבייה לפטור חייב מתשלום תוספת פיגורים או חלקה, את הפיצוי לפי סעיף 77 לחוק העונשין.

11. בפסיקה נקבע כי הסמכות לדון בפטור מתוספת פיגורים שהיתוספה לפיצויים שנפסקו בהליך פלילי, היא לערכאה אשר נתנה את גזר-הדין, ובהתאם להוראות סעיף 69 לחוק העונשין, הקובע בסעיף קטן (ב) כי בית-המשפט רשאי לפטור אדם, על פי בקשתו, מתשלום התוספת, כולה או מקצתה, אם שוכנע כי היו סיבות סבירות לאי התשלום במועד (רע"א 8994/11 חליל נ' מדינת ישראל (29.4.12)).

הרציונל שבבסיס החרגה זו נובע מן העובדה כי ביטול או הפחתה בתוספת פיגורים פוגעת בזכות שהוקנתה כבר לנפגע העבירה, ומן הדין כי פגיעה כזו תיעשה בדרך שיפוטית ולא בדרך מנהלית.

12. הסמכות לדון בבקשה זו מסורה, אם כן, לבית-משפט זה, ובהתאם לפסיקת בית-המשפט העליון, על בית-המשפט המוסמך להשתכנע כי "היו סיבות סבירות לאי התשלום במועד".

13. כפי שציינתי לעיל, נטען בבקשה כי הצדדים הגיעו להסכם פשרה במסגרת הליכים אזרחיים, ובכך רואה ב"כ המבקש הצדקה לאי תשלום מלוא הפיצוי באמצעות המרכז לגביית קנסות.

אינני סבורה שהסדר הפשרה בתיק האזרחי והליכי הגבייה שננקטו נגדם בגין חובם האזרחי לנפגע העבירה, מהוות "סיבות סבירות" לאי תשלום חוב הפיצויים במועד, וזאת כמובן מבלי להיזקק לשאלה אם בכלל ומהם הסכומים ששולמו על ידי המבקש למתלון.

לא ברור לי מדוע בחרו המבקשים לשלם, לטענתם, סכומי כסף למתלון - באותה עילה - בטרם השלימו את מילוי חובתם על פי גזר הדין, ואם עשו כן, אין להם להלין אלא על עצמם, או, כאמור, למצוא סעד במסגרת ההליכים האזרחיים.

מתשובת המרכז לפניית המבקשים מיום 5.11.17, אשר צורפה לבקשה, עולה כי המבקשים ידעו כי לא יהיה בכוחו של ההליך האזרחי לבטל רכיב מרכיבי גזר-הדין, והובהר להם כי הליכי הגבייה של חוב הפיצויים ימשכו.

14. לאור האמור לעיל, מסקנתי היא כי אין מתקיימות בעניינו של המבקש "סיבות סבירות" לאי תשלום הפיצוי במועד, ועל כן הבקשה נדחית.

המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות יעביר את הסכום המצוי בקופת המרכז לידי נפגע העבירה, ויזקפו על חשבון חוב הפיצוי.

עם זאת, המרכז לגביית קנסות יראה בבקשה זו משום בקשה לפריסת יתרת החוב, ידון ויחליט בה ככזו בהתאם

לסמכותו, ויודיע החלטתו לצדדים.

ניתנה היום, כ"א אייר תשע"ח, 06 מאי 2018, בהעדר הצדדים.

הוקלד על ידי